

Sygnatura akt: V GC 123/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 30 marca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant Magdalena Grzesiak

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2023 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. H.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.**

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda K. H. na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 123/23

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 grudnia 2022 r. (data wpływu) do Sądu Rejonowego w K. V Wydziału Gospodarczego powód K. H. Sp.j. z siedzibą w B. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. ma zapłacić mu kwotę 1.525,46 zł oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dochodzona kwota stanowi rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, ustaloną na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 03 stycznia 2023 r. w sprawie sygn. akt V GNc 3531/22 Sąd w osobie Starszego referendarza sądowego orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodziła się pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 25 stycznia 2023 r. (data wpływu) złożyła sprzeciw, w którym zaskarżyła nakaz w całości. Wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady i co do wysokości. Podniosła również zarzut nadużycia przez powoda prawa podmiotowego, tj. art. 5 kc.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 20 lutego 2023 r. (data wpływu) powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. H. Sp.j. z siedzibą w B. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie transportu drogowego. Pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. jest wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(fakty bezsporne).

Na podstawie zlecenia transportowego nr (...) z dnia 29 kwietnia 2022 r. pozwana zleciła powodowi wykonanie usługi transportowej na trasie Hiszpania - Polska.

W zleceniu określono wysokość frachtu na kwotę 3.300,00 euro netto. Termin płatności został określony na 58 dni od daty otrzymania faktury i oryginalnych dokumentów przewozowych. Zlecenie nie zostało podpisane przez strony.

(dowód: zlecenie transportowe k. 58-59).

W dniu 12 maja 2022 r. powód za wykonany przewóz wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.300,00 euro netto, tj. 4.059,00 euro brutto. Jako formę płatności wskazano w niej przelew, zaś termin zapłaty został określony na dzień 22 maja 2022 r.

(dowód: faktura VAT k. 61).

Faktura i dokumenty przewozowe zostały doręczone pozwanej w dniu 18 maja 2022 r.

(dowód: ksero koperty k. 60).

Zakreślony w fakturze termin upłynął bezskutecznie.

(fakt bezsporny).

W dniu 31 maja 2022 r. powód zawarł z firmą windykacyjną T.eu S.A. z siedzibą we W. umowę o świadczenie usług windykacyjnych z modułami dodatkowymi nr (...). Udzielił jej również pełnomocnictwa do dochodzenia należności od swoich dłużników. Od każdej kwoty zwindykowanej zobowiązał się zapłacić T.eu S.A. wynagrodzenie prowizyjne w wysokości określonej w regulaminie świadczenia usług windykacyjnych i cenniku usług windykacyjnych.

(dowód: umowa k. 8-16, cennik usług windykacyjnych k. 17-18, regulamin świadczenia usług windykacyjnych k. 19-23, pełnomocnictwo k. 24).

Dnia 07 czerwca 2022 r. firma windykacyjna poinformowała pozwaną, że przyjęła do realizacji zlecenie powoda nr (...) i wezwała ją do zapłaty kwoty 4.059,00 euro wynikającej z faktury VAT nr (...). Nadto, w ramach zleconych czynności dokonała weryfikacji dłużnika, sprawy i zadłużenia, wysłała do pozwanego wiadomości mailowe, podjęła próby wykonania 2 połączeń telefonicznych oraz ustaliła harmonogram spłat.

(dowód: korespondencja mailowa k. 25-28, specyfikacja działań windykacyjnych k. 33-34).

Pozwana, po wcześniejszym zadeklarowaniu spłaty, uregulowała na rzecz powoda wynagrodzenie za wykonany przewóz w dniu 09 czerwca 2023 r.

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 62).

Płatność nastąpiła z opóźnieniem, gdyż pozwana czekała na zapłatę od swojego kontrahenta.

(dowód: zeznania świadka B. G. k. 84v, e-protokół rozprawy z dnia 30.03.2023r., 00:01:09-00:05:40).

Po zakończeniu czynności windykacyjnych firma windykacyjna wystawiła na rzecz powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.843,65 zł netto, tj. 2.267,69 zł brutto tytułem usługi windykacji na koszt dłużnika – (...) Sp. z o.o. zlecenie nr (...)

z terminem płatności oznaczonym na dzień 08 lipca 2022 r.

(dowód: faktura VAT k. 23).

Powód uiszczył na rachunek bankowy firmy windykacyjnej należność wynikającą z przedmiotowej faktury w dniu 15 lipca 2022 r.

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 31.)

W dniu 11 czerwca 2022 r. powód wystawił na rzecz pozwanego notę księgową nr (...) na kwotę 1.843,65 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Nota ta została doręczona pozwanej spółce za pośrednictwem firmy windykacyjnej.

(dowód: nota księgową k. 32, e-mail k. 35).

Pismem z dnia 29 lipca 2022 r. firma windykacyjna wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1.843,65 zł wynikającej z noty obciążeniowej nr (...) w terminie 2 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 37).

W dniu 14 września 2022 r. pozwana uregulowała na rzecz powoda kwotę 318,19 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności do faktury VAT nr (...).

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 63).

Mailem z dnia 21 grudnia 2022 r. firma windykacyjna wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1.843,65 zł wynikającej z noty obciążeniowej nr (...), kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł oraz kosztów procesu w kwocie 50,50 zł w terminie 2 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 36).

Pozwana nie uregulowała należności dochodzonej pozwem.

(fakt bezsporny).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy oraz zeznań świadka B. G..

Wiarygodność i rzetelność sporządzenia dokumentów załączonych do akt sprawy nie budziła wątpliwości Sądu, nie były one również kwestionowane przez pełnomocników stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. G.. Były one spontaniczne, spójne i logiczne, znajdowały oparcie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy. Nadto nie zostały zakwestionowane przez pełnomocników stron (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc).

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanej zapłaty rekompensaty za koszty odzyskiwania należności obliczonej w oparciu o treść art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd przyjął, że pozwana spółka zapłaciła powodowi należność główną wynikającą z łączącej strony umowy przewozu po upływie ustalonego terminu zapłaty. Wynika to zarówno z zeznań świadka strony pozwanej B. G., jak i z faktu, że pozwana uregulowała na rzecz powoda rekompensatę za koszty odzyskiwania należności wynikającej z faktury VAT nr (...) w wysokości równowartości 70 euro. Na marginesie tylko należy zauważyć, iż konwencja CMR ani kodeks cywilny nie określają momentu, w którym powinny być zapłacone należności przewoźnika. Kwestia ta została pozostawiona woli stron. Przy czym Sąd miał na uwadze, że zlecenie transportowe załączone do akt nie zostało podpisane przez strony, zatem jego ustalenia w zakresie terminu płatności frachtu nie wiązały stron. Za wykonaną usługę powód wystawił fakturę VAT i określił w niej wysokość wynagrodzenia za wykonany przewóz oraz termin jego płatności. W pierwszej kolejności należy wskazać, że faktura VAT ma walor dokumentu prywatnego (art. 245 kpc) i może jedynie dowodzić, iż osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie w niej zawarte. Stanowi jednak powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia. Dłużnik zobowiązany jest świadczyć to, co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z istniejącego stosunku zobowiązaniowego. Zgodnie

z zasadami doświadczenia życiowego stwierdzić jednak należy, iż gdyby pozwana kwestionowała termin płatności wynagrodzenia za wykonany przewóz, zwróciłaby się do powoda o wyjaśnienia lub korektę przesłanej faktury, czego nie uczyniła.

Dlatego też, w związku z wymagalnością przysługującego powodowi świadczenia oraz brakiem zapłaty przez pozwaną zaległego frachtu należy uznać za zasadne zlecenie przez niego firmie windykacyjnej wyegzekwowanie przysługującego mu roszczenia. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego firma windykacyjna podjęła czynności windykacyjne wobec pozwanego i w ocenie Sądu na skutek podjętych przez nią działań pozwany zapłacił należność główną na rzecz powoda.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż celem nadrzędnym wprowadzenia unormowań związanych ze zwrotem kosztów windykacji była ochrona wierzyciela, który w razie opóźnienia wykonania zobowiązania przez dłużnika ma prawo sięgnąć po działania windykacyjne wierzytelności, bez dokonywania innych czynności, a w szczególności bez potrzeby wykazywania szkody (art. 361 kc). Odwołać się tutaj należy do Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. U. UE L z dnia 23 lutego 2011 r.), której zasady implementowano do ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 r., poz. 403 ze zm.).

W art. 1 ust. 20 Dyrektywa przewiduje, że oprócz roszczenia o zapłatę stałej kwoty na pokrycie kosztów odzyskiwania należności wierzyciele powinni mieć również roszczenie o zwrot pozostałych kosztów odzyskiwania należności, które ponoszą z powodu opóźnień

w płatnościach dłużnika. Potrzebę zwrotu kosztów windykacji uzasadniano tym, że konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzycieli koszty odzyskiwania należności w związku z opóźnieniami w płatnościach, aby zniechęcić do opóźnień.

Stosownie do treści art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty: 1) 40 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5.000,00 zł, 2) 70 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5.000,00 zł, ale niższa niż 50.000,00 zł, 3) 100 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego jest równa lub wyższa od 5.000,00 zł. Zgodnie z art. 1a powołanej regulacji równowartość

kwoty rekompensaty, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Natomiast w myśl ust. 2 ustawy oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę.

Wydawać by się mogło, że powyższy przepis mówi o każdym koszcie windykacji, przekraczającym kwotę określoną w ust. 1, bez możliwości jej kwestionowania przez dłużnika. Jednakże wykładnia tego przepisu winna uwzględnić z jednej strony potrzebę ochrony wierzyciela, który ma prawo sięgnąć po środki windykacyjne w razie opóźnienia w wykonaniu wymagalnego zobowiązania, z drugiej strony należy wziąć pod uwagę potrzebę ochrony dłużnika przed takimi działaniami wierzyciela, które prowadziłyby do nadmiernego i nieuzasadnionego okolicznościami sprawy wzrostu zadłużenia z tytułu kosztów windykacji.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 powołanej wyżej Dyrektywy, oprócz stałej kwoty, wierzyciel jest uprawniony do uzyskania od dłużnika rozsądnej rekompensaty za wszelkie koszty odzyskiwania należności, przekraczające tę kwotę, poniesione z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Nie można interpretować przepisów o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w oderwaniu od wskazanej Dyrektywy. Tym bardziej, iż od dnia 01 stycznia 2016 r. zmieniono omawianą ustawę i w art. 10 ust. 2 pojawiło się określenie „uzasadnionej wysokości” w zakresie kosztów odzyskiwania należności. Należało zatem uznać, że ustawodawca dostrzegł nieprecyzyjność przedmiotowego przepisu oraz uwzględnił potrzebę dokładniejszego przeniesienia przepisów Dyrektywy do polskiego porządku prawnego. Podkreślić należy, iż równocześnie obowiązują przepisy ogólnego kodeksu cywilnego, w tym art. 354§2 kc. Statuuje on dla wierzyciela obowiązek wykonywania swoich uprawnień zgodnie z treścią zobowiązania, ale także w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego i ewentualnie ustalonym zwyczajom (por. wyrok SO w Łodzi z dnia 08 września 2016 r., XIII Ga 88/16).

Ustawodawca przewidział dla wierzyciela swoisty ryczałt będący rekompensatą za koszty starań w celu odzyskania należności w wysokości uzależnionej od wartości świadczenia. Ta stała rekompensata przysługuje od dłużnika, przy czym wierzyciel nie jest zobligowany do wykazania poniesienia w tej wysokości wydatków. Odmiennie należy jednak interpretować możliwość żądania zwrotu dalszych kosztów przez wierzyciela, bowiem wówczas wierzyciel winien udowodnić fakt i zasadność ich poniesienia. Nie może być tu zupełnej dowolności wierzyciela, jeśli chodzi o skalę wydatków poniesionych w celu odzyskania danej należności. Tym bardziej, że jak już wyżej wspomniano, ustawodawca wskazał, iż zwrotowi podlegają jedynie koszty poniesione w uzasadnionej wysokości. Takie sformułowanie ustawy nakłada na Sąd obowiązek zbadania z punktu widzenia tego kryterium kwoty poniesionej przez wierzyciela, a której zasądzenia domaga się w procesie. Sąd winien więc uwzględnić z jednej strony potrzebę ochrony wierzyciela, który ma prawo sięgnąć po środki windykacyjne w razie opóźnienia w wykonaniu wymagalnego zobowiązania, a z drugiej strony nie może stracić z pola widzenia potrzeby ochrony dłużnika przed takimi działaniami wierzyciela, które prowadziłyby do nadmiernego i nieuzasadnionego okolicznościami sprawy wzrostu zadłużenia z tytułu kosztów windykacji. Tym bardziej, że wierzycielowi przysługują także i inne środki ochrony prawnej w razie niewykonywania przez dłużnika zobowiązania. Po pierwsze, w myśl art. 481§1 kc wierzycielowi przysługują odsetki za opóźnienie, nawet wtedy, gdyby nie poniósł szkody. Po drugie, jeżeli dłużnik nie spełnił świadczenia na skutek zwłoki wierzycielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze (art. 477§1 kc).

O wysokości kosztów windykacji powinny rozstrzygać okoliczności konkretnej sprawy, a nie ustanowione z góry reguły pomiędzy wierzycielem a windykatorem. Badając zatem zakres rozsądnej rekompensaty zasadne wydaje się wzięcie pod uwagę przede wszystkim takich okoliczności jak rodzaj, rozmiar i czasokres czynności związanych z działaniami windykacyjnymi (por. m.in. uzasadnienie wyroku SO w Łodzi z dnia 30 czerwca 2016 r., XIII Ga 427/160).

Wysokość kosztów windykacji podlegających zwrotowi na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy winna uwzględniać interesy obu stron. Ponadto wydatki związane z windykacją powinny być traktowane w kategoriach szkody spowodowanej wadliwym wykonaniem zobowiązania przez dłużnika (art. 477 kc) zatem istnieje potrzeba szczegółowego zbadania czy fakt opóźnienia w wykonaniu zobowiązania oraz poniesienie wydatków na windykację w określonej wysokości pozostają ze sobą w związku, który można nazwać adekwatnym związkiem przyczynowym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, uzasadnione jest stwierdzenie, iż powód nie wykazał, iż żądanie kwoty przekraczającej swoisty ryczałt, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy jest uzasadnione, a nie dowolne.

Jakkolwiek nie budzi wątpliwości okoliczność, iż powód po upływie terminu zapłaty frachtu mógł zatrudnić firmę windykacyjną nawet bez dodatkowego wezwania pozwanej do zapłaty, to jednakże w toku niniejszego procesu powinien przedstawić dowody, które by potwierdzały, jakie koszty zostały poniesione przez firmę windykacyjną w celu odzyskania należności przysługującej mu od pozwanej spółki (art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc), a czego nie uczynił. Zaś ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego nie wynika, aby firma windykacyjna podjęła inne czynności poza wysłaniem do pozwanej wezwania do zapłaty drogą mailową. Zaś te czynności w ocenie Sądu nie stanowią podstawy do uznania za uzasadnione żądanie przez powoda wynagrodzenia w kwocie przewyższającej ryczałt określony w art. 10 ust. 1 powołanej wyżej ustawy.

Tym bardziej, że powód nie zaoferował jakichkolwiek dowodów, z których wynikałoby, że w rzeczywistości powód podjął wszystkie czynności wskazane w dokumencie zatytułowanym „specyfikacja działań windykacyjnych”. Natomiast taki obowiązek wynikał ze stanowiska pozwanej spółki, która zaprzeczyła, aby firma windykacyjna wykonała inne czynności windykacyjne poza wysłaniem 2 e-maili. Zatem w tej sytuacji obowiązkiem powoda było wykazanie, że w rzeczywistości podjął inne czynności windykacyjne, w tym te wynikające z dołączonej do akt specyfikacji działań windykacyjnych. Obowiązkiem temu nie sprostał bowiem poza powołaną specyfikacją nie zaoferował innego materiału dowodowego. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd podziela stanowisko pozwanej, że o ile faktycznie zostały wykonane takie czynności jak przeprowadzenie weryfikacji pozwanego pod kątem rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej, jej statusu, poprawności NIP itp. winny być traktowane jako podstawowe działania podejmowane przez firmę windykacyjną przed podjęciem przez nią decyzji o zawarciu umowy o przeprowadzenie windykacji, a nie być zaliczane w kategorii czynności windykacyjnych podjętych w stosunku do pozwanego. Tym samym przyjąć należało, że nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z uzasadnionymi kosztami windykacji. Poza tym skoro pozwana jest czynnym uczestnikiem giełdy trans to firma windykacyjna posiada dostęp do jej danych. Zatem ich zweryfikowanie nie wymagało praktycznie żadnego nakładu pracy.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd nie badał już zarzutu naruszenia przez powoda art. 5 kc i orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku, oddalając powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 200,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 2020 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Powód przegrał proces w całości, winien więc w całości ponieść jego koszty.

Dlatego też Sąd zasądził od niego na rzecz pozwanej kwotę 917,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Przy czym zgodnie z postanowieniem SN z dnia 27 sierpnia 2020 r. (IV CSK 218/20) od kosztów procesu zasądzonych na rzecz pozwanej przysługują z mocy samego prawa odsetki w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Odsetki te - w przeciwieństwie do odsetek o których mowa w art. 98§1² kpc - nie wymagają odrębnego zasądzenia przez Sąd i może je naliczyć w razie potrzeby komornik.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława